jiāng láng cái jìn

江郎才尽

出自:《南史·江淹传》

改编者: 黄麟啸

nán běi cháo shí qī yǒu yí wèi shí fèn zhù míng de wén xué jiā míng jiào jiāng yān tā cóng xiǎo jiù fēi cháng yǒu cái
南北朝时期，有一位十分著名的文学家，名叫江淹。他从小就非常有才
huá fēi cháng shàn cháng xiě wén zhāng hé zuò shī dàn shì tā lǎo le yǐ hòu què zài yě xiě bù chū hǎo de wén zhāng hé shī
华，非常擅长写文章和作诗。但是，他老了以后，却再也写不出好的文章和诗
le
了。

chuán shuō tā tíng bó zài chán líng sì páng shí wǎn shàng mèng jiàn le yí ge jiào zhāng jǐng yáng de rén nà rén duì jiāng
传说，他停泊在禅灵寺旁时，晚上梦见了一个叫张景阳的人，那人对江
yān shuō wǒ yǐ qián bǎ yì pǐ sè cǎi xiān yàn de bù jì fàng zài nǐ zhèr le xiàn zài qǐng bǎ tā huán gěi wǒ
淹说：“我以前把一匹色彩鲜艳的布寄放在你这儿了，现在请把它还给我。”
jiāng yān guǒ rán zài huái lǐ zhǎo dào le yì xiē bù liào dàn zhǐ shèng xià jǐ chǐ le zhāng jǐng yáng wú nài de shuō dào zěn
江淹果然在怀里找到了一些布料，但只剩下几尺了。张景阳无奈地说道：“怎
me zhǐ shèng zhè me yì diǎnr le suàn le zhè me diǎnr bù liào wǒ yě yòng bú shàng le nǐ liú zhe ba cóng cǐ yǐ
么只剩这么一点儿了？算了，这么点儿布料我也用不上了，你留着吧。”从此以
hòu jiāng yān zài yě xiě bù chū hǎo de wén zhāng le
后，江淹再也写不出好的文章了。

yòu yǒu chuán yán shuō tā zài yě tíng zhù sù shí wǎn shàng mèng jiàn le yí ge jiào guō pú de rén nà rén duì jiāng
又有传言说，他在冶亭住宿时，晚上梦见了一个叫郭璞的人，那人对江
yān shuō wǒ yǐ qián bǎ yì zhī bǐ jì fàng zài nǐ zhèr le xiàn zài qǐng bǎ tā huán gěi wǒ jiāng yān guǒ rán cóng
淹说：“我以前把一支笔寄放在你这儿了，现在请把它还给我。”江淹果然从
huái zhōng zhǎo dào le yì zhī cǎi sè de máo bǐ yú shì tā jiāng zhè zhī bǐ huán gěi le guō pú cóng cǐ yǐ hòu tā zài
怀中找到了一支彩色的毛笔，于是，他将这支笔还给了郭璞。从此以后，他再
yě xiě bù chū hǎo de shī jù le
也写不出好的诗句了。

suǒ yǐ dāng shí de rén jiù shuō jiāng yān de cái huá yǐ jīng yòng jìn le
所以，当时的人就说，江淹的才华已经用尽了。

xiàn zài rén men yòng jiāng láng cái jìn bǐ yù cái sī kū jié
现在，人们用“江郎才尽”比喻才思枯竭。